

и че при него са родителите му, роднините, Дика. И той дотолкова се увличаше в мечтите си, че започваше да разговаря със своите близки. Прислужниците подслушваха на вратата и се чудеха. Но, из ден в ден, увлечен в мечтите и представите си, пренесен мислено в своя прекрасен роден край, Орфей започваше да свири пак както свиреше в първите дни след пристигането си. И около малкия кей пак започнаха да се трупат рибарски лодки и платноходки. Орфей ги гледаше, проучваше едрите брадати мъже и момчетата, по чиито лица нямаше още мъх, и си мислеше къде ли живеят, от какво ли се препитават и дали си имат родители. Особено често се заглеждаше Орфей в едно малко мургаво рибарче, ксето идеше всеки ден и от сутрин до вечер ловеше риба все пред двореца. По едно време Орфей се усъмни дали то не е съгледвач на владетеля. Но като се взря по-внимателно в добродушното му лице, обрулено и изпръхнало от ветровете, Орфей се укори за своите подозрения. Не, това момче беше един честен работник, един ловък и добър рибар. Щом Орфей засвиреше, то веднага приближаваше лодката си до самия кей, отпускаше веслата и въдиците и облакътено на ръба на лодката, с очи устремени мечтателно и възторжено нагоре, към двореца, слушаше до забрава.

Един горещ следобед, когато момчето пак беше спряло лодката си до самия кей и като че бе заспало така, Орфей изтича долу и се спря пред него.

— Защо идеш всеки ден тука? — попита с присторена строгост той.

— Много хубаво свириш, — отвърна просто рибарчето. — Такова хубаво свирене не съм чувал другаде. — То гледаше с тъмните си блескави